

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี



19 บทธรรม

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 2
นั่งทำสมาธิจิตแล้วสว่าง

www.boonyapalung.com

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 2

นั่งทำสมาธิจิตแล้วสว่าง



ฝรั่ง : ซ้ำมติด... 2-3 วันมานี้ ไอมีเรื่องอัศจรรย์ใจบางเรื่องที่จะถาม แต่โอกแล้วว่า ซ้ำมติดจะหาว่าไอโง่ และไม่ยอมตอบ จึงเก็บความรู้สึกนี้ไว้ วันนี้ไอขอถามหน่อยเหอะ ว่ามันคืออะไรกันแน่ และจะให้ไอทำยังไง ไอไม่เคยเจอมาก่อนในชีวิต

พระอาจารย์ : อะไรล่ะ นายจิบซี่สงสัย... ไปเจออะไรเข้าอีก พักนี้ไม่ค่อยได้คุยกัน เห็นเล่นเน็ตฯ กับนั่งหลับตา ไปเจออะไรแปลกๆ ในเน็ตฯ แล้วนำมาฝึกหรือไง ดูเคร่งเครียดเหลือเกิน

ฝรั่ง : ไอกำลังดูวิธีการ ตามที่นักฝึกสมาธิเขาเขียนส่งมา เทียบกับที่ซ้ำมติดบอก แล้วมันแตกต่างกัน ซ้ำมติดทำดูง่าย ๆ แต่แบบอย่างในเน็ตฯ ไอลองแล้วเครียด

พระอาจารย์ : ทำไมแกต้องไปเครียด ในเมื่อมันก็เป็นวิธีเดียวกันกับที่ฉันบอก

ฝรั่ง : เครียดเพราะรายละเอียดมันมีมากไป ซ้ำมติดบอกให้ไอทำใจสบายๆ แต่ไอความสบายๆ นั้นมันอยู่ตรงไหน ไอหาไม่เจอ ก็เลยไปดูวิธีการแบบแผน ก็ยิ่งเครียดหนักขึ้นไปอีก จึงนึกถึงพระอาทิตย์ที่ซ้ำมติดให้จ้องมอง ไอจำพระอาทิตย์ได้ เพราะไอระหับใจที่สามารถมองเห็นได้ ยิ่งหลับตานึก มันก็ยิ่งเห็นชัด

แต่ที่ไอประหลาดและอัศจรรย์ใจที่สุด ก็คือ “พระอาทิตย์สว่างมากๆ” ไอมองไม่เห็นขอบวงของพระอาทิตย์ มันเหมือนกับว่าไอตกเข้าไปท่ามกลางแสงพระอาทิตย์ มันสว่างจ้า ขาวโพลนไปทั่ว มองหารูปทรงหรืออะไรได้อื่นไม่มี มีแต่แสงที่มันสว่างจ้าอยู่อย่างนั้น ไม่รู้จะทำยังไงต่อดี ค้นดูในเน็ตฯ ก็ไม่มีคำตอบ

เพื่อนของไอที่เยอรมันเมลล์มาว่า ไอเพี้ยน เครียดที่เมียทัง ฟุงซ่าน ให้สงบจิตสงบใจ ให้ทำใจยอมรับสภาพ แต่สิ่งที่ไอเห็น มันไม่ใช่ความรู้สึกอย่างนั้น มันไม่มีความเครียด ดูว่าความรู้สึกนึกคิดมันนิ่ง มันสงบ แล้วแสงก็จ้าขึ้นมา นึกว่าพระอาทิตย์มาตกอยู่ตรงหน้า พยายามลืมตาดู แต่ลืมตาไม่ขึ้น รู้สึกเหมือนหาดวงตาบนหน้าไม่เจอ ไม่รู้ตามันอยู่ตรงไหน

พอลืมตาขึ้นดูได้ ทุกอย่างก็เหมือนเดิม ไม่มีดวงอาทิตย์หรือดวงไฟอะไรมาจ่ออยู่เบื้องหน้า หันมาดูซ้ำมติด ก็เห็นว่ายังนั่งหลับตานิ่งอยู่ จึงนั่งหลับตาดู พระอาทิตย์ใหม่ ความจำหายไป เห็นแต่ดวงกลมๆ เล็กๆ เท่าเดิมตามที่คิด ไอเป็นเช่นนี้มา 2 ครั้งแล้ว

ขำมลิตู้บั้งไหม หรือขำมลิตไม่เคยเห็นอีก โไอก็ไม่ว่าอะไร แค้ให้ขำมลิตไปจ้งดูพระอาทิตย์และจำมันไว้ให้ ดี มานั่งหลับตาแล้วนึกถึงมัน ง่าย ๆ แคนี้ โไอว่าขำมลิตก็คงได้เห็นแสงสว่างจ้ำอย่างทีโไอเห็น แล้วขำมลิตช่วย อธิบายให้โไอฟัง ว่ามันคืออะไร เพราะอะไรจึงเห็นเป็นเช่นนั้น

พระอาจารย์ : นีแแกสอนให้ฉันทำดูเอาเอง หรือจิบ

ฝรั่ง : ไซ้...ขำมลิตทำตามทีว่านี้ แล้วขำมลิตจะเห็นเหมือนทีโไอเห็น

พระอาจารย์ : โไอ.เค....ท่านอาจารย์จิบ ฉันจะลองทำดู แต่ถ้าฉันทำดูแล้ว มองไม่เห็น ไม่สว่างจ้ำอย่างท่าน อาจารย์จิบชี้แนะละ ท่าน “จาน” จะว่ายังงั

ฝรั่ง : ไม่เกี่ยวกับโไอ เพราะขำมลิตเป็นผู้ทำเอง โไอเป็นเพียงแค่ผู้แนะนำ เห็นไม่เห็นเป็นเรื่อของขำมลิต

พระอาจารย์ : เมื่อฉันทำแล้ว เกิดไม่เห็น แล้วแแกจะให้ฉันอธิบายให้แกฟังได้ยังงั ในเมื่อแแกเป็นอาจารย์ ผู้สอนฉัน แแกนี้มันบ้าขนานแท้ หาแต่เรื่อตลกกลับ พยายามหาลู่ทางเพียงเพื่อชนะ แแกชี้แนะในสิ่งทีเจอทีพบ ทีเห็น แแกก็ต้องหาคำอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจในเหตุในผลทีมีสิ จะได้ถือว่ารู้จริง นีรู้ไม่จริง เวลาพบ เวลาเจอที อ้าอั้ง ตอบไม่ได้ หากคนมาอธิบายให้รู้ ก็ไม่ได้ แแกยังยึดยึดให้ลองทำดู เมื่อรู้แล้วจะได้อธิบายให้แกฟัง โไอจิบ....โไอฝรั่งเสื่อแครง แแกไปนั่งจ้งพระอาทิตย์ไปจนตายหะ จะจ้ำหรือไม่จ้ำ มันก็งัเสมอกันนั่นแหละ

ฝรั่ง : อ้าว....มาด้าโไออีก แค้บอกให้ลองทำดู จะได้รู้ ได้เห็น

พระอาจารย์ : ใครเป็นคนบอกให้แกจ้งมองพระอาทิตย์

ฝรั่ง : ขำมลิต....

พระอาจารย์ : แล้วแแกกลับมากบอกให้ฉันไปจ้งมองพระอาทิตย์ทำไม

ฝรั่ง : ก็....นีกว่าขำมลิตไม่รู้ เลยแนะให้ งั้นขำมลิตเคยเห็นความสว่างจ้ำหรือเปล้า

พระอาจารย์ : จะเห็นหรือไม่เห็น มันก็เรื่อของฉัน เพราะพูดไปแแกก็ไม่เชื่อ แแกยังมีกรไล้บี้ถามฉันอีก ซี้ เกียจตอบ เมื่อแแกเห็นเองรู้เอง แแกไปเล่าให้คนอื่นฟัง แต่แแกอธิบายในสิ่งทีแแกรู้แแกเห็นมาไม่ได้ แแกก็คือโไอ้ง เพราะดันไปอวดรู้ในสิ่งทีตัวเองไม่รู้จริง ไม่รู้เหตุ รู้บ้จัจัย ทำไมจึงมีผลเช่นนั้น

ฉันก็เหมือนกัน ฉันอาจจะได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น เมื่อคนต่างๆ ไปไม่อาจเห็น ฉันก็ต้องสงบใจ สงบปาก เอาไว้ จนกว่าจะพบเจอเพื่อนที่มองเห็นเหมือนกัน จึงพอจะพูดคุยกันได้ เรื่องเช่นนี้มันเป็นเรื่องของ นามธรรม ไม่มีรูปทรงวัตถุยืนยัน มันก็เหมือนกับ “พระเจ้า” หรือ “ธรรมชาติ” ที่พวกมนุษย์ยึดยึดความ ไม่รู้ทั้งหมด ไปกองไว้ตรงนั้น

เมื่อกองไว้กับพระเจ้าหรือธรรมชาติแล้ว ก็จะเกิดความสบายใจ ใครอยากรู้อะไร ก็อ้างที่มาได้ เพราะทั้งหมด ทั้งมวลอยู่ในกองนั้นหมดแล้ว จึงพากันอ้าง “พระเจ้า” หรือสิ่งที่มองไม่เห็นกันยันแต่ ยิ่งมนุษย์บางจำพวก หลอกตัวเองจนตัวเองหลงเชื่อ จึงอ้างความรู้ความสามารถจากสิ่งที่มองไม่เห็นกันตะพริด เห็นจริงหรือไม่จริง ไม่มีใครทั่วไปเขาจะรู้

แต่มนุษย์พวกนี้ก็ยึดยึดที่มาจากสิ่งที่มองไม่เห็น ให้คนอื่น ๆ เชื่อ เกิดศรัทธา หลงไปตามนั้น ซึ่งฉันเจอ บ่อยมาก ตอนนี่แกก็กำลังเป็นเช่นนั้น จีบ แกกำลังยึดยึดในสิ่งที่แกรู้แกเห็น โดยลำพังตัวแก ลงมาให้ฉัน รับรู้ และต้องอธิบายให้แกฟังด้วย แล้วย้อนคำพูดฉันที่เคยมีต่อแก ตลบมาที่ฉัน แกนี่มันซักจะมีความชั่วพอกๆ กับฉันเลยนะ จีบ

ฝรั่ง : แสดงว่า ซ้ำมติดต้องรู้และอธิบายได้ จึงจะหะกลับมาอย่างนี้ อธิบายมาๆ โออยากจะทำ

พระอาจารย์ : บ้านแกมีโทรทัศน์ไหม จีบ

ฝรั่ง : ถ้ามืดแล้ว....นี่จะบอกว่า เป็นคลื่นเหมือนเห็นผี อีกละสิ

พระอาจารย์ : เอ็งนี่มัน ปากหมาจริงๆ

ฝรั่ง : พูดอังกฤษ ซ้ำมติด....พูดอังกฤษ....อะไรหมาๆ

พระอาจารย์ : อ้อ...หมาจิบ กะ หมาซ้ำมติดนะ.... แกเปิด T.V. แกใช้มือกดที่ตู้หรือที่รีโมท เวลาเปิดปิด เปลี่ยนช่อง

ฝรั่ง : กดที่รีโมท

พระอาจารย์ : แกไม่แปลกใจหรือ ว่าทำไมเครื่องจึงเปิดได้ และ T.V. ทำไมจึงเปลี่ยนช่องได้

ฝรั่ง : ไม่เห็นจะแปลกอะไร มันเป็นเรื่องของมันอย่างนั้น บริษัทเขาสร้างมาให้ใช้อย่างนั้น

พระอาจารย์ : แล้วถ้าพวกคนป่าแถบป่าป่วนิกินี หรือลึกเข้าไปในกลุ่มน้ำ อเมซอล มาเห็น มาพบ มาเจอเข้า
 แก้วว่าเขาจะรู้สึกยังไง ในเมื่อเขาไม่เคยรู้ ไม่เคยเจอมาก่อนว่า T.V และรีโมท ทำงานร่วมกันอย่างนี้

ฝรั่ง : ก็คงแปลกใจและตกใจ

พระอาจารย์ : แกคิดว่าเขาโง่ หรือ ฉลาด

ฝรั่ง : โง่

พระอาจารย์ : แกชินกับสิ่งที่แกพบเจออยู่บ่อยๆ และรู้ที่มาที่ไปของรีโมทและ T.V แต่แกยึดยึดให้คนป่าที่
 ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนว่า “โง่” หากแกจะอธิบายวิธีการต่างๆ ให้เขาฟัง ว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา อาศัยวัตถุ
 อย่างหนึ่งส่งไปสู่วัตถุอีกอย่างหนึ่ง จึงเกิดภาพและเสียง ปรับเปลี่ยนหมุนเวียนในการดูช่องต่างๆ ตามความ
 พอใจได้ ไม่ใช่เรื่องแปลก และแสงสีที่เห็นก็ไม่ใช่เกิดจากตู้ T.V มันมี มันสร้างขึ้นเอง มันยังต้องอาศัย
 เครื่องส่งจากที่อื่น ส่งมาเป็นทอดๆ อาศัยไฟฟ้าที่มองไม่เห็นตัวหรือรูปร่าง เป็นตัวทำให้เห็นสิ่งเหล่านี้ พวก
 เขาจะเชื่อและรู้เรื่องตามที่แกบอกไหมละ

ฝรั่ง : คงไม่เชื่อมัง เพราะเขาโง่ อยู่แต่ในป่า ไม่เคยเจอของพวกนี้ รู้เรื่องยาก

พระอาจารย์ : นั่นแหละจิบ แกก็เหมือนกัน แกมันโง่ หลงอยู่แต่ในป่าเมือง ไม่เคยเข้ามาเรียนรู้ความศิวิไลซ์
 แห่งใจ ไม่เคยเจอความแปลกใหม่ที่มีอยู่ในเมืองแห่งใจ มันจึงเป็นคนป่าเมืองที่โง่ๆ เหมือนพวกนั้นที่แกชม

แกชินกับเครื่องมือที่แกใช้ แกก็หัวเราะเยาะคนป่า ว่าโง่เต็มทน ที่พวกนั้นไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น แต่หากแกกลับ
 เข้าไปอยู่กับพวกคนป่าเหล่านั้นบ้าง พวกเขาก็คงหัวเราะเยาะแกเช่นกัน ในสิ่งที่พวกเขาฉลาด แต่แกมันยังโง่
 หลาย ทำไม่ได้ อย่างคนป่าเขา

ฝรั่ง : แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคนป่า ก็กับการนั่งหลับตาแล้วสว่างจ้า

พระอาจารย์ : มันไม่เกี่ยวกันหรอก เพียงแต่ยกตัวอย่างให้ฟัง เปรียบเทียบให้ดูเล่นว่า สิ่งที่แกเห็นที่แกพบ ไม่
 ว่าจะเดินย่องๆ แล้วมองเห็นตัวเองก็ดี หรือเวลานั่งหลับตาเห็นแสงจ๋าก็ดี มันเป็นเรื่องพื้นๆ ของคนฝึกสมาธิ
 จิต

ฝรั่ง : โอ...งั้นทำไมคนทั่วไป หมายถึงทั่วโลก จึงพากันไม่เห็นละ

พระอาจารย์ : ก็เสื่ออยู่แต่ในป่าป่าวินิวกินีหรือลุ่มน้ำอเมซอนเองนี่หว่า พอมาเจอทีวีกับ T.V เข้า มันก็ย่อมนง เหมือนหมาหรือคนป่าสงสัยเงาในตู้ T.V

ฝรั่ง : ฟักแถม.....นี่ซำมลิตกำลังดำโอ

พระอาจารย์ : แกนี่ ยิ่งอยู่นาน ก็ยิ่งยึดแพ้วัยเฮ้ย! ฉันทันนักบวช เป็นเจ้าของอยู่ที่นี้ แกจะมาปลุกปลุกฟักในตัวฉันฝ่ายเดียว ฉันไม่ยอมแน่ เตียวฉันก็เรียกวิญญาณเหี้ยฝั่งโน้น มาเรียกชื่อแกะซะเลย เอาไหมๆ เหี้ยนะเหี้ย ภาษาไทยเขาเรียกว่า เหี้ย ตัวลายๆ กินปลาอยู่แถบโน้น

ฝรั่ง : โน้...ไอชื่อ วาลาติเมียร์

พระอาจารย์ : ที...ที แสดงว่าเคยโดนคนไทยตั้งชื่อมาก่อนละสิ

ฝรั่ง : ไร้สาระนะ ซำมลิต เป็นนักบวชต้องสำรวมปาก สำรวมกาย ไม่ใช่ไร้

พระอาจารย์ : ฉันทันไม่ใช่นักบวชในกรอบที่แกอ่านหนังสือมา ฉันทันเป็นของฉันทันมาอย่างนี้ ตั้งแต่จำความได้ สำรวมปากกับกายไม่เป็น

ฝรั่ง : แล้วมาบวช ทำไม

พระอาจารย์ : มาฝึกสำรวมใจ ไม่ให้คิดชั่ว ปากกับกาย เวลาตายเอาไปไม่ได้ ไปได้แต่ใจ ที่มันได้ฝึกสำรวมแล้ว

ฝรั่ง : โอ้ย... ไม่อยากฟัง ซำมลิตนี่ นอกเรื่องอยู่เรื่อย ฉันทันอยากรู้แค่เรื่อง สว่างจ้าเท่านั้นแหละ

พระอาจารย์ : หากจะอธิบายเหตุและปัจจัยกลายเป็นสิ่งที่แกเห็น มันก็ยาว อธิบายสั้นๆ แกก็เข้าใจไม่ตรง ความสงสัยก็จะเพิ่มพูน แล้วการซักถามก็จะหมุนเวียนมาหาฉันทัน อย่างไม่รู้จบ

แกจงจำไว้ว่า เรื่องที่แกเจอ มันเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ สำหรับผู้ที่ฝึกสมาธิจิต สิ่งที่แกพบ มันเหมือนคนที่กำลังได้ชิมรสแก มันไม่ใช่แกหรืออาหารที่เขาต้องการจะกิน มันยื่นมาจากไหนไม่รู้ ให้แกชิมดู จะได้ตัดใจ

เมื่อไหร่ที่แกอยากกินขึ้นมาจริงๆ แกหาแกงที่แกเคยชิมไม่พบหรือก เข้าใจไม๊ หากแกต้องการจะกินจริงๆ แกต้องเริ่มต้นขบวนการตั้งแต่แรกเริ่ม รวมถึงวิธีการต่างๆ ประจุขึ้นมาให้เป็นแก แกก็จำเป็นต้องหาครูผู้สอน ให้

รู้จักวัตถุต่างๆ ที่จะมาประกอบเป็นแกง เครื่องมือ เครื่องใช้ การปรุง และรอเวลาให้มันสุก แกงถึงจะกินได้ แต่ก็ใช้เวลาปรุงเอง มันจะอร่อยแปลกใจ ตัดใจ เหมือนรสแกงที่แกเคยชิม

แกมองเห็นตัวแกเองเดินออกมาหน้า หรือความสว่างจ้าเมื่อนั่งหลับตา ก็เช่นกัน มันเป็นแค่รสแกงซ้อนเดียว ชิมแล้วก็หมดไป อาจจะได้ชิมอีกหรือไม่ได้ชิม ก็ไม่แน่ แต่ที่แน่ๆ อยากรู้อิมเมื่อไหร่ ไม่ได้ชิมเมื่อนั้น

อาการอย่างนี้ เป็นอาการทางจิตที่เกิดจากการ “เพ่ง” เอาความรู้สึกจ้องอยู่กับสิ่งเดียวนานๆ ประคองอารมณ์นั้นต่อเนื่องได้นานๆ จนจิตเกิดอาการ “เคลิ้ม” คุณสภาวะปัจจุบันขณะที่ทำ ไม่อยู่...มันไปมุ่งอยู่กับสิ่งเดียว เป็นอารมณ์เดียว การพุ่งชานปรุงแต่งจากอารมณ์อื่นหมดไป สภาวะการรับรู้ที่จะนำไปสู่สมองในรอบๆ ตัว ดับสิ้นไปตามกำลังมากน้อยของอารมณ์ที่เพ่งมอง

เหมือนเมื่อแกนอนหลับ เมื่อหลับแล้ว อะไรมากระทบตัวก็ไม่ค่อยรู้สึก เสียงเรียกก็ไม่ค่อยจะได้ยิน ยิ่งหลับลึก ยิ่งไม่รับรู้สิ่งใดๆ รอบตัวเลย ภาวะจิตไหลไปสู่อีกภวังค์หนึ่ง ที่เรียกว่า “ฝัน” ความฝันอันเกิดจากความทรงจำแต่ก่อนเก่า รวมกับการปรุงแต่งเป็นวิวัฒนาการแปลกๆ ต่างๆ จากภายในจิตดั้งเดิม รวมกับความทรงจำทางสมองที่แกประสบพบมา จากทางตา หู ลิ้น จมูก กาย และอารมณ์ใจ มันเข้าไปรวมอยู่ในภวังค์แห่งความฝันนั้น

อาการของแกก็เหมือนกัน แกเพ่งจนอารมณ์ทั้งหลายที่กายจะไปรับรู้ ปรับเข้าไปมุ่งสู่สิ่งที่แกกำลังทำอยู่ เช่น เคลื่อนไหวกาย

ขณะที่แกกำลังเพ่งอยู่อย่างใจจดใจจ่อ ในตอนที่กำลังยกเท้า วางเท้า ตัวแกเองคือความรู้สึก เป็นผู้จ้องอยู่ ไม่ใช่ตาเป็นผู้จ้อง เมื่อประคองอารมณ์นั้นมากๆ เข้า ความรู้สึกนั้นๆ ก็สร้างภาพตัวแกขึ้นมา แต่ไม่ใช่ภาพทางตา มันเป็นภาพทางสมองหรือภาพทางใจ เพียงแต่แกลืมตามองอยู่ แกก็เลยนึกว่า ตาแกเป็นผู้มองเห็น

ภาพพวกนี้เป็นภาพทางสัญญาใจ เป็นอารมณ์ของใจ ที่มองเห็นมาจากความรู้สึกที่เพ่งอยู่ รู้สึกได้ เห็นได้ แต่จับต้องไม่ได้ ไม่ใช่ภาพที่เกิดจากตาเห็น

เหมือนแกมองอะไรสักอย่างด้วยตาของแก อย่างเช่นดวงอาทิตย์ เมื่อแกหลับตา อยากรู้อิมว่า ทำไมจึงยังเห็นดวงอาทิตย์อยู่อีก ทั้งๆ ที่หลับตาแล้ว

นั่นเพราะว่า ความรู้สึกทางใจมันจำเอาไว้ มันจำภาพแสงสีเอาไว้ หลับตามันก็ยังมองเห็น เห็นโดยไม่ต้องใช้ตาดู

ยิ่งสมาธิจิตของใคร ไม่ฟุ้งซ่าน วอกแวก สรรพสิ่งรอบตัว เมื่อเพ่งไปในสิ่งเดียวที่ทำการเป็นอารมณ์ ย่อมจะเห็น
สิ่งนั้นๆ ชัด และชัดมากๆ ขึ้น ตามกำลังแห่งสมาธิ

ความสว่างจักษุก็ดี เดินเห็นตัวเองเดินนำหน้าก็ดี เป็นอารมณ์จิตที่สร้างปรุงขึ้นมาจากใจทั้งสิ้น มันไม่ใช่ของ
แปลกสำหรับคนเมืองที่มี T.V. แต่จะเป็นของแปลก และแปลกอย่างสุดๆ สำหรับคนป่า ที่ไม่เคยพบเจอ

แก่รู้ไม่ นี่ถ้าหากชาวพุทธหรือคนไทยที่พยายามฝึกด้านสมาธิจิตนี้ พบเจออย่างที่แกลเจอ เขาจะเข้าใจว่า เขา
บรรลุธรรมขั้นสูงแล้ว มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำหรับเขา และจะพากันหลงทักท้วงว่าเป็นนั่นเป็นนี่ บางคนปรุงรส
ให้มันจัดขึ้น เห็นเป็นพระ เป็นเจ้า เป็นเทวดา ภูตผี ปีศาจ ตื่นตาตื่นใจ ยกตัวเองขึ้นมาเป็นอาจารย์ใหญ่ ยัด
เยียดให้คนอื่นเป็นผู้โง่ พยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เห็นขึ้นมาจากอารมณ์จิตที่สร้างขึ้น จึงเกิดพวกแม่เม็ด
หมอผี หมอดู ผู้รู้ฟ้าหยั่งดิน กันมากมายเป็นดอกเห็ด ไอ้คนที่ไม่รู้ก็ตามๆ กันไป พยายามไป พยายามมา เกิด
เห็นอารมณ์ใจขึ้นมาบ้างเข้า ก็พากันไหลเข้าเป็นพวกบ้าทั้งคณะ ไอ้พวกที่มาหาฉันนี่ เป็นกันมาก

พวกมันลืมนึกตัวเองไป ว่าสิ่งที่พวกมันเห็นนั้น เกิดมาจากอารมณ์ที่มีต้นกำเนิดมาจากความอยาก มันมีความ
อยากที่มีมาแต่เดิมๆ คือ อยากรวย อยากเด่น อยากดัง ชี้โกรธ ชี้โมโห และหลงยึดมั่น ยึดนี้ อย่างไม่มีเหตุมี
ผล

พระศาสดาของฉัน เรียกพวกนี้ว่า “พวกยังโง่” เมื่อต้นเหตุมันเดิมๆ โง่ สิ่งที่พวกมันพูด มันคิด มันเห็น ก็เลย
มีผลมาอย่างโง่ๆ เช่นกัน และพวกโง่ด้วยกันก็หลงเชื่อกันอย่างโง่ๆ เป็นทอดๆ กันไป

เหมือนแกปลุกมะม่วงเปรี้ยว อยู่ๆ แกต้องการจะให้ผลมันเปลี่ยนมาเป็นหวาน ย่อมเป็นไปได้ เพราะเดิมๆ
ของมันเป็นพันธุ์เปรี้ยว แกพอจะเข้าใจไหม

แกนั่งมองเห็นแสงสว่างจ้า มันเกิดจากอารมณ์จิตปรุงแต่ง จากที่แกเพ่งอารมณ์ สร้างดวงอาทิตย์ขึ้นมาใน
อารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกนั้น สร้างภาพให้แกเห็นเหมือนอย่างในฝัน แกบังคับมันไม่ได้ ฉันเองก็เคยอยู่ใน
อารมณ์นี้มาก่อน

แต่ของฉันไม่ได้เพ่งดวงอาทิตย์อย่างแกทำ ฉันเพ่งลมหายใจ จู๋ๆ หูซ้ายขวาก็ดับสนิท ไม่ได้ยินเสียงอะไร แล้ว
ทุกอย่างก็มีมิติ ดับสนิทอยู่ในห้วงความสงบ ฉับพลันนั่นเอง ฉันก็มีความรู้สึกที่ว่า ฉันตกลงไปสู่ทะเลสีขาว
มันขาวเหมือนนม สว่างโพลนไร้ขอบเขต มองอะไรไม่เห็นทั้งสิ้น มีมิติมองไม่เห็นยังงี้ ความสว่างก็มองไม่
เห็นอะไรเช่นกัน ต่างตรงที่ว่า ดำกับขาวเท่านั้น

ฉันหาตัวเองไม่เจอ ingsอยู่กับสิ่งที่พบเห็น แต่แล้วฉันมีสติระลึกนึกถึงศาสดาของฉัน ฉันก็เริ่มรู้สึกตัว และ
กลับมา นั่งอยู่ที่เดิม นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันเจอ และเป็นการนั่งสมาธิวันแรกๆ ด้วย แต่นั่นมา ก็ไม่เคยสว่างอีก

เลย พยายามเท่าไรก็ไม่เจอความสว่าง จนกระทั่งฉันท้อ ไม่อยากรู้ อยากเห็น อยากพบแล้ว ฉันจึงเข้าใจว่า ความสว่างนั้น มันก็ไม่ได้ไปไหนหรอก มันอยู่ตรงใจดวงนี้ เราหามันไม่พบเอง ที่ซ่อนมันมีเยอะ ตามอารมณ์ ใจที่มีความอยาก แยกทำลายความอยากให้หมดไป

แม้ไม่ต้องหา มันก็เจอและเจอสิ่งอื่นๆ อีกหลายอย่างที่ไม่คิดว่าจะเจอ เพราะทั้งหมดมันหลบซ่อนอยู่เบื้องหลัง ความอยากนี้เอง เมื่อที่ซ่อนไม่มี พวกแปลกๆ พวกนี้ มันก็นั่งรอยิ้มแฉ่งอยู่กลางลานกว้างนั้นแหละ ที่นี้ แก้ว ก็เลยจะหลบพวกมันซะอีก แกพอเข้าใจไหม

ฝรั่ง : แปลก....แปลกมาก อารมณ์จิตของคนเรา สามารถสร้างภาพขึ้นมาให้เห็นในความรู้สึกได้ขนาดนี้เชียวนะ หรือ ฉันเข้าใจละ เพราะฉันเห็นเช่นซามลิตว่าจริงๆ มันจับต้องไม่ได้ เป็นแค่เรารู้สึกแม้จะเห็นชัด อธิบายออกมาได้ยาก แต่ซามลิตอธิบายออกมาได้เข้าใจดี แล้วทำไมซามลิตจึงบอกว่า สิ่งที่เห็นเป็นแค่เพียงอารมณ์ ผัน ไม่ใช่เรื่องแปลก

พระอาจารย์ : ที่ไม่แปลก เพราะใครก็สามารถทำกันได้ ไม่ใช่เรื่องอภินิหาร ศักดิ์สิทธิ์ น่าเทิดทูนบูชา อะไรทั้งนั้น คนที่ปฏิบัติวางจิตไม่ถูก ก็จะหลงไปกับอาการที่พบ ที่เจอนี้ โดยไม่รู้ว่า เป็นอารมณ์สร้างขึ้นมาให้เห็น

ในทางศาสนาของฉัน บางคนเห็นองค์พระศาสดา เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นภูตผี ปีศาจ แล้วกลับมายกตัวข่มผู้อื่น

โดยไม่รู้ตัวว่า การทำเช่นนั้น เป็นความเลว แลมนั่งสอนสืบทอดกันรุ่นต่อรุ่น ให้ทำตามๆ กัน ยกยอซึ่งกันและกัน โดยไม่ยอมรับรู้ และยอมรับว่าตัวเองกำลังอยู่ในฟากเลว

ฝรั่ง : การเห็นอย่างนี้ เป็นความเลวหรือ

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ความเลว

ฝรั่ง : ก็ซามลิตบอกอยู่ว่า ใครเห็นพระเจ้า นรก สวรรค์ เป็นคนอยู่ฟากเลว

พระอาจารย์ : ไม่ใช่หมายความว่าอย่างจับใจ คนที่สามารถมองเห็นเช่นนี้ ถือว่าเป็นความดีที่เคยสร้างสะสมกันมาแต่ก่อนเก่า เป็นเรื่องยากที่จะได้พบเห็นกันทุกๆ คน

แต่ที่ว่าเลว ก็คือ การตั้งจิตผิด ไม่นำเอาสิ่งที่รู้ ที่เห็น กลับมาสอนอบรมใจให้เกิดความกลัว อย่างเช่นนรก หรือสามารถมองเห็นเทวดา ภูตผี ว่ามันมีอยู่เช่นนั้น มันมีอยู่จริงๆ ตามจิตคิดของใครของมัน ใครคนอื่นทั่วไปไม่ได้เห็นอย่างที่เราเห็น

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ก็อย่าไปหลงทำความชั่ว เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่น เพราะตัวเองได้ออกไปรับรู้ ได้ออกไปเห็นว่า สิ่งต่างๆ ที่เขาพูดๆ กัน เช่น นรก สวรรค์ เทวดา อะไรต่างๆ มันมีอยู่จริง มันจะมีอยู่จริงหรือไม่จริง ไม่จำเป็นต้องสนใจ สนใจแต่เพียงว่า หากมันเกิดเป็นจริง มีอยู่จริง อย่างตาในหรืออารมณ์นึกที่พบเห็น ให้นำมาเตือนมาสอนตนเอง ว่าอย่าทำชั่ว อย่าผิดศีล ประคองตนให้อยู่แต่ในกรอบแห่งความดี

นี่อะไร... แต่ละคน และเป็นกันโดยมาก ไปรู้ ไปพบเห็นอย่างที่แกเป็น แกเจอ จีบ พวกมันกลับมาเป็น เครื่องมือโอ้อวด ให้คนอื่นเขาชม หากินกับความมั่งงายของคนอื่นๆ เลย ก็มี ยังอยากมีเงิน อยากมีทอง ยังมีโลก มีโกรธ ยึดมั่นยึดนี้ ไม่เอาสิ่งที่ตัวเองพบเห็นมาเป็นครู ว่าทำอย่างไร เมื่อเกิดตายไป จะไม่ลงไปสู่นรก และจะทำอย่างไร เมื่อตายไป จะได้ไปสู่สวรรค์ ไปเป็นเทวดา ตามที่เห็นที่รู้มา

ฝรั่ง : นี่แสดงว่า เทวดา นรก สวรรค์ มีจริง

พระอาจารย์ : จะมีหรือไม่มี ไม่ใช่เรื่องที่เรานำเอามาใส่ใจ เพราะมันอยู่ทางปากตาย เป็นๆ อย่างแก รู้ได้ก็โดยใช้วิธีนึกเอา นึกไปนึกมา ก็เลยทึกทักว่าเป็นจริงเป็นจัง

แต่ไม่ยอมทำในสิ่งที่เป็นจริงเป็นจัง ในสิ่งที่เห็นมา ให้มันเกิดความดีแก่ตัว คนหลายๆ คน เมื่อไปพบ ไปเห็น ไปรู้เข้า จะจริงหรือไม่จริง ไม่ต้องไปสนใจ ขอให้สนใจแต่เพียงว่า ตัวเราดีพอหรือยัง ที่จะมุ่งไปสู่แดนที่รู้ ที่พบ ที่เห็น และหาตัวปฏิบัติยังงั้น จึงจะไปได้

หากเป็นคนดี นรก สวรรค์ จะมีหรือไม่มี เมื่อร่างกายแตกดับตายลง เราก็ยังมีความสุขในขณะที่มีชีวิต

แต่หากเบื่องหลังความตาย เกิดมีขึ้นมาจริงๆ สิ่งที่เราประพฤติไว้ดี ก็สามารถส่งเราเข้าไปสู่สวรรค์ ไม่ลงนรกแน่ หากเราวางจิตได้เช่นนี้ เราก็จะเป็นมนุษย์ที่มีความเป็นสัตว์ประเสริฐเต็มภูมิ

การวางจิตให้ดี ให้ถูก ช่วยให้เราเป็นสุข ไม่ค่อยจะมีทุกข์ ในขณะที่มีชีวิต แต่หากวางจิตไว้ในด้านชั่ว จะด้วยความรู้หรือไม่รู้ ก็ตามแต่ มันก็ย่อมเจอความทุกข์ ในขณะที่มีชีวิตอยู่ แถมเมื่อชีวิตดับลง หากนรกมีจริงๆ จิตก็ย่อมไปสถิตย์อยู่ตรงนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้

เราต้องเอาปัจจุบันที่มีชีวิตอยู่เป็นเกณฑ์ นรกกับสวรรค์ เป็นผลพลอยได้ มีก็ได้เฮ...! ไม่มีก็จบกันไป ไม่ต้องวาดหวังอนาคตที่มองไม่เห็น คนเรา หากจะไปสวรรค์ ไปเป็นเทวดา...! บ้านแกมีเทวดาหรือเปลวอะ จีบ

ฝรั่ง : มีสิ คนทำดี พวกเรารู้ว่า จะได้ไปเป็นเทวดา พบแสงสว่าง

พระอาจารย์ : แล้วนรกล่ะ มีไม้ เพราะแกบอกว่า แกไม่มีศาสนา

ฝรั่ง : มีสิ แต่ไม่เรียกว่า นรก เราเรียกว่า ความมืดมิด ความทุกข์ ความลำบาก พวกเราบอกกันมา สืบทราบกันมากันอย่างนั้น เราอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติ ไม่มีพระเจ้าหรือพระพุทธเจ้า

พระอาจารย์ : แล้วแกจะไปเป็นเทวดาได้ไง

ฝรั่ง : ไม่รู้

พระอาจารย์ : งั้นแกคงต้องตกนรก

ฝรั่ง : ไม่รู้

พระอาจารย์ : นี่แกไม่รู้อะไรเลย หลังจากความตาย แกก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน

ฝรั่ง : ใครจะไปรู้ ไฉนจึงอยากศึกษาเบื้องหลังความตาย ว่ามันมีหรือไม่มี หรือเป็นแค่คำพูดขู่เด็กให้กลัว ไม่ให้ทำชั่ว ทำแต่ความดี ซึ่งมันค้านกับความจริงตรงที่ว่า คนเราเกิดมาก็ต้องทำทั้งดีและชั่ว ไม่ทำชั่วขึ้นมาก่อน จะรู้ได้ไง ว่าอย่างไรมันดี

พระอาจารย์ : โอ...เก่งมาก ท่านเซอร์จิบ แกเข้าใจถูก และถูกใจฉันมาก ฉะนั้น คนที่จะเป็นเทวดานะ ทำง่ายมาก จิบจำฉันพูดไว้นะ

คนเรามีชีวิต หากมีความรู้สึกว่าเขาทำร้ายเรา ขโมยของรักของหวงเรา เราไม่ชอบฉันใด เราก็อย่าไปทำเช่นนั้นกับคนอื่น

เพราะเขาก็ไม่ชอบเหมือนกัน

ฝรั่ง : นี่เป็นข้อศีล ที่ห้ามลิดเคຍพูดให้ฟังนี่

พระอาจารย์ : ใช่... ถ้าคนไหนมีศีลอยู่อย่างนี้ คนผู้นั้นเป็นเทวดาตั้งแต่ยังไม่ตาย เพราะใจเขาเป็นเทวดา เป็นผู้มีความละเอียดต่อความชั่ว

ที่นี่ หากผู้ใดมีแต่ใจคิดคด เอาเปรียบผู้อื่น โดยไม่รู้สึกละอาย แต่พอตัวเองโดนเข้ามั่ง รู้สึกโกรธ ไม่ชอบใจ พวกนี้เป็นสัตว์ และมีเชื้อสัตว์นรกตั้งแต่ยังไม่ตาย ตายเมื่อไหร่ โกออินเตอร์เมื่อนั้น

ฝรั่ง : แล้วที่ฉันฆ่าปลา ฉันจะเป็นเทวดาได้ไหม

พระอาจารย์ : มันเป็นเรื่องใจ ส่วนใหญ่ จีบ คนเราหนักไปทางอารมณ์ชั่ววูบมาก ๆ จนจำเป็นความเคยชิน
 อย่างนี้ไปนรก ตีมัน ชั่วมัน ยังไม่แน่ ทำแต่ความดีจนรู้สึกได้ด้วยตัวเอง และผู้อื่นเห็น อย่างนี้ไปสวรรค์ เรา
 พยายามตัวเองได้ ไม่ต้องพึ่งหมอดู จะเห็นหรือไม่ เห็นนรก สวรรค์ ไม่เกี่ยว หนักไปทางอารมณ์ดี เพื่อแม่ ไม่
 ทำร้ายใคร ไปสวรรค์ หนักอารมณ์ไปทางความชั่วทุกชนิด ไปนรก ง่ายๆ จีบ ง่ายๆ ดูตัวเองได้ ตั้งแต่ไม่ตาย

เพราะความตายไม่เกี่ยวกับการไปนรกหรือสวรรค์ กายก็คือกาย มันไม่รู้เรื่อง รู้ราว เวลาตายก็กองเนาอยู่กับ
 พื้นโลก ไปไหนไม่ได้

หากสวรรค์มี นรกมี ใจเป็นผู้ไป ใจที่เคยจำมาชั่ว ก็ต้องมุ่งไปนรก ใจที่เคยจำทำแต่สิ่งดี ๆ ก็มุ่งไปสู่สวรรค์
 นรกหรือสวรรค์ ก็อาศัยใจในปัจจุบันที่มีชีวิตอยู่นี้แหละ เป็นตัวพาไป ไม่ใช่ความตายเป็นผู้ตัดสิน หากมี
 สวรรค์ หรือ มีนรกจริงๆ ใจหรือความคิดไฉ่นอนมีชีวิตอยู่เป็นๆ นี้แหละ เป็นผู้ตัดสินว่าจะไปไหน

ฝรั่ง : ซ้ำมติดนี้ ทำให้ไอเข้าใจอะไรได้เยอะมาก ไอจะเป็นเทวดาตั้งแต่ยังเป็นๆ นี้แหละ ซ้ำมติดแนะนำวิธีทำให้
 ไอเป็นเทวดาตั้งแต่ยังเป็นๆ ไม่ตายนี้ ให้แกไอ จะได้ไหมละ

พระอาจารย์ : สบายมาก

ฝรั่ง : ทำยังไง เป็นเทวดากัน จะ จะ ตอนนี้อยู่

พระอาจารย์ : เย็นนี้ช่วยกันเทชี ในห้องน้ำ

ฝรั่ง : ไอก็ช่วยขนไปเทตั้งหลายครั้งแล้วนี่ ยังไม่เห็นเป็นเทวดาเลย

พระอาจารย์ : นั่นแหละ แกมีเชื้อเทวดาอยู่ในตัว จึงไม่รังเกียจชี้ที่คนอื่นถ่ายเอาไว้ให้แกขนไปที่

ฝรั่ง : แค่นี้ให้คนอื่นเป็นเทวดาแล้วรี

พระอาจารย์ : แน่นนอน....ฉันจึงให้แกช่วยขนไปเทบ่อยๆ ไร ท่านเทวดาจีบ

ฝรั่ง : ขนชี้ไปเทให้คนอื่นเป็นเทวดา ไอกลับบ้านเมื่อไหร่ ไอจะสอนลูกไอให้เป็นเทวดา

พระอาจารย์ : สาธุๆ....ท่านเทวดาจีบ หมั่นเทชีคนอื่นเวลาสวมเต็มเป็นประจำเลยนะ